

ÖTLETTÁR 19

OVISOK - MELLÉKLET

A REPÜLŐ TEKNŐC (INDIAI MESE A BARÁTSÁGRÓL)

Élt egyszer egy tóban egy teknőc. Odajárt a tóhoz inni két hattyú. Lassacskán a teknőc és a két hattyú megismerkedtek, és mély barátság alakult ki köztük. Nem telt el nap, hogy ne találkoztak volna. Míg nem volt alkalmuk közösen megbeszélni az aznapi dolgokat, nem volt nyugtuk.

Nagy szerencsétlenségükre egyszer úgy telt el egy év, hogy egy csepp eső sem sok, annyi sem esett. Mind a hármójukon úrrá lett az aggodás. Valami megoldáson kezdtek töprengeni. Merthogy a tó bizony ki fog száradni. Találni kellene egy másik tavat.

A teknőc nagyon elgondolkodott, és szomorú hangon szólt a két hattyúhoz:

- Barátaim, ti könnyen találtok másik tavat, ahol szomjaitokat olthatjátok. De nekem megpecsételődött a sorsom. Ha nem lesz víz, ahol úszkálhatok, gyorsan el fogok pusztulni.

Erre a két hattyú azt válaszolta:

- Teknőc barátunk, ne aggódj! Keresünk egy tavat, és visszajövünk érted. Valahogy csak elviszünk téged is a tóig!

E szavakat hallva a teknőc kicsit megnyugodott, és búcsút vett a két hattyútól. Másnap a hattyúk egész nap csak repültek, keresték a tavat. Messze jártak, mikor hirtelen megpillantottak egy hatalmas víztükröt. Leszálltak, szomjukat oltották, és vidáman úszkáltak a vízen. Az egész napos repülés fáradoimai egy pillanat alatt eltűntek. Nagy boldogan, kiáltozva, énekelve szálltak visszafelé. Aztán eszükbe jutott a teknőc: hogyan is segíthetnének neki idáig eljutni? Messze van biz' ez a tó. Erre jól elszomorodtak. Aztán elgondolkodtak, és kisütötték a megoldást.

Másnap reggel elmentek a teknőchöz, és elmesélték neki az új tavat. Mondják a teknőcnek:

- Már tudjuk is, hogy hogyan fogunk téged odaszállítani.

- Odaszállítani? Hogyan? - kérdezte a teknőc.

- Fogunk egy botot. Én megtartom a csőrömben az egyik végét, ő a másikat. A közepét neked kell erősen elkapnod a szájaddal. Rá kell harapnod, de ne feledd: út közben nem szabad kinyitnod a szád, nem szabad beszélned, mert lepottyansz! - magyarázták a hattyúk.

Erre mosolyogva válaszolta a teknőc:

- Barátaim, bolondnak néztek? Gondoljátok, hogy repülés közben elengedem a botot?

Ezt hallva megnyugodtak a hattyúk. Körülnéztek, és hoztak egy erősnek látszó botot. A közepére ráharapott a teknőc. Az egyik végét az egyik hattyú vette a csőrébe, a másikat a másik, és felrepültek az égbe.

Csak repültek és repültek, míg egy falu fölé nem értek. Látják az emberek a repülő teknőcöt, és nagyon elcsodálkoznak. Látja a teknőc, hogy mindenki őt nézi. Nagyon tetszett ez a teknőcnek. Elöntötte a büszkeség. Nagy büszkeségében elfelejtette a hattyúk intelmét, és megszólalt:

- Látjátok barátaim, mindenki engem néz!

De be sem fejezhette, és már zuhant is lefelé. A két hattyú nagyon elszomorodott. Látták, hogy nincs mit tenni. Keserves sírások közepette érkeztek meg a tóhoz.

A teknőcnek viszont szerencséje volt. A hátára, a páncéljára esett, és egy karcolás sem esett rajta. A falusiak a lábára állították, és elvitték ugyanahhoz a tóhoz, ahol barátai keseregtek a szerencsétlenségén.

Nagyon megörültek egymásnak. A teknőc megígérte, hogy ezentúl mindig hallgat barátai tanácsára. Máig is nagy barátságban élnek.